

Sygn. akt XII Ko 51/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 maja 2022 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie w XII Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Agnieszka Wysokińska-Walczak

Protokolant: Katarzyna Kulczyk

w obecności Prokuratora Andrzeja Józwicka i Joanny Augustyniak

przy udziale Komendanta Stołecznego Policji jako reprezentanta Skarbu Państwa

po rozpoznaniu w dniach 11 kwietnia i 17 maja 2022 r.

sprawy z wniosku **N. K.**

przeciwko Skarbowi Państwa

o zadośćuczynienie za doznaną krzywdę za niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie w okresie od 07 sierpnia do 08 sierpnia 2020 r.

na podstawie art. 552 § 4 k.p.k. i art. 554 § 4 k.p.k.

orzeka

- zasądza od Skarbu Państwa na rzecz N. K. kwotę 10 000 (dziesięć tysięcy) złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;
- w pozostałym zakresie wniosek o zadośćuczynienie oddala;
- zasądza od Skarbu Państwa na rzecz N. K. kwotę 288 (dwieście osiemdziesiąt osiem) złotych tytułem zwrotu wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika;
- kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UWO	Sygnatura akt	XII Ko 51/21
1. WNIOSKODAWCA		
N. K.		

1. ZWIĘZŁE PRZEDSTAWIENIE ZGŁOSZONEGO ŻĄDANIA		
1.	Odszkodowanie (kwota główna)	Odsetki
-----	-----	
2.	Zadośćuczynienie (kwota główna)	Odsetki
20.000 (dwadzieścia tysięcy) złotych	-----	
3.	Inne	
Zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawczyni kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.		

1.3. Ustalenie faktów				
0.1.3.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Fakt	Dowód	Numer karty	
		Na K. w W. w dniu 7 sierpnia 2020 roku doszło do spontanicznej demonstracji przeciwko zatrzymaniu M. S. (1) posługującego się pseudonimem (...), aktywistki (...) + podejrzewanej o napaść na furgonetkę Fundacji (...)	postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie z dnia 07.06.2021 roku w sprawie o sygn. akt II Kp 2194/20	k. 127 – 134

homofobicznymi
hasłami. Wśród
zgromadzonych były
osoby, które miały
przy sobie elementy
tęczowe, kojarzone
ze środowiskiem
(...)+.

Demonstrujący
usiedli wokół
nieoznakowanego
samochodu Policji,
który miał przewieźć
M., blokując odjazd
i domagając się
uwolnienia
aktywistki. Policja
po wezwaniach do
zaprzestania takich
zachowań i rozejścia
się zaczęła siłowo
rozbijać blokadę i
zatrzymywać
protestujących.
Zdarzenie miało
dynamiczny
charakter.

Widząc
zablokowaną ulicę
przez radiowozy
policyjne N. K.
poszła z ciekawości
zobaczyć co się
dzieje. Tego dnia szła
do biura partyjnego
Lewica (...), które
znajduje się przy
ul. (...). Blokada
policyjna sprawiła,
że postanowiła
cofnąć się na ul.
(...), paliła papierosa
i rozmawiała przez
telefon z mężem,
gdy wokół niej
przechodzili ludzie
z tego protestu.
Wówczas została
nagle przez

funkcjonariusz
Policji wyciągnięta z
tłumu i zatrzymana
o godz. 21:00 jako
osoba podejrzana o
to, że w dniu
07.08.2020 r. około
godz. 20:50 w W.
na ul. (...) brała
czynny udział w
zbiegowisku
wiedząc, że jego
uczestnicy
wspólnymi siłami
dopuszczają się
gwałtownego
zamachu na osobę
lub mienie, tj. o
czyn z art. 254 k.k.,
a zachodzi obawa
ukrycia się osoby i
tryb przyspieszony.
Została
wylegitymowana w
samochodzie
policyjnym. Nie
stawiała oporu, nie
zachowywała się
agresywnie,
współpracowała z
Policją. Jak wskazała
miała przy sobie
teczową torbę. W
trakcie zatrzymania
wnioskodawczyni
zachowywała się
spokojnie.

Następnie została
przetransportowana
na Komendę
Rejonową Policji
W. I przy ul.
(...) w W., celem
przeprowadzenia
dalszych czynności.
Podczas
przetransportowywania
funkcjonariusze
Policji zastosowali

względem niej środek przymusu w postaci kajdanek, założonych na ręce trzymane z tyłu. Na Komendzie została poddana badaniu na zawartość alkoholu we krwi.

Podczas zatrzymania N. K. zgłosiła, że przyjmuje na stałe leki w związku z leczeniem psychiatrycznym.

Lek pod (...) W. I dostarczył jej mąż, ale nie został wpuszczony by przekazać je wnioskodawczyni i spotkać się z nią. Farmaceutyki zostały przekazane jej za pośrednictwem posła RP K. Ś., mogła je przyjąć dopiero po godz. 03:00 po przebadaniu jej w szpitalu. Podczas badania lekarskiego również była skuta kajdankami.

Utrudniano jej kontakt z obrońcą z wyboru – radcą prawnym A. B., zaś sam kontakt miał miejsce przy udziale funkcjonariusza Policji. Posiłek otrzymała dopiero następnego dnia – śniadanie, obiad i kolację. Nie wiedziała kiedy

zostanie zwolniona, gdyż ciągle podawano jej, że nastąpi to rano, za 2 – 3 godziny i tak w kółko. Przy przeszukaniu musiała się rozebrać.

Po przesłuchaniu, zwolniono ją w dniu 8 sierpnia 2020 roku o godz. 21:50. Jej zatrzymanie trwało ponad 24 godziny.

Postanowieniem z dnia 7 czerwca 2021 roku Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie w sprawie o sygn. akt II Kp 2194/20 częściowo uwzględnił zażalenie pełnomocnika N. K. i uznał, że zatrzymanie N. K. w dniu 7 sierpnia 2020 roku było niezasadne i przeprowadzone w sposób nieprawidłowy, jednak było legalne.

Postanowieniem z dnia 7 marca 2022 roku asesor Prokuratury Rejonowej (...) w W. umorzył dochodzenia w sprawie o sygn. akt PR 4 Ds. (...) m.in. przeciwko N. K..

Do chwili obecnej odczuwa dyskomfort na widok

		funkcjonariuszy Policji i przypomina się jej ta sytuacja, zdarzenie to wpłynęło na jej zaufanie do nich.	
protokół zatrzymania	k. 111		
postanowienie z dnia 7 marca 2022 roku o umorzeniu dochodzenia w sprawie o sygn. akt PR 4 Ds. (...)	k. 139 – 160		
dokumenty znajdujące się w aktach sprawy Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie o sygn. akt II Kp 2194/20	k. 86 – 138		
zeznania wnioskodawczyni N. K.	k. 161v – 164v		
dokumentacja medyczna wnioskodawczyni	k. 33 – 35v, k. 40, k. 57 – 72v		
zeznania funkcjonariusza Policji M. S. (2)	k. 79v – 80, k. 77 – 78		
zeznania świadka M. K. (1)	k. 80 – 81v		
0.1.3.2. Fakty uznane za nieudowodnione			

Lp.		Fakt	Dowód	Numer karty
		-----	-----	-----

4. ocena DOWODÓW		
o.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 3.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
	Zeznania wnioskodawczynie N. K.	<p>Sąd dał wiarę zeznaniom wnioskodawczynie w zakresie w jakim opisała okoliczności swojego zatrzymania, jak również fakt jego bezzasadności i nieprawidłowego przeprowadzenia. Wątpliwości Sądu nie budziły także zeznania N. K. w kwestii stanu psychicznego, w jakim znajdowała się w dniu zatrzymania, jak też w przeciągu kolejnych dni. W powyższym zakresie jej zeznania znajdują potwierdzenie w relacjach jej męża M. K. (1), który miał z nią bezpośredni kontakt zarówno przed zatrzymaniem, jak i po zwolnieniu z (...) W. oraz dokumentacji medycznej. Na fakt bezzasadności i nieprawidłowego zatrzymania wskazuje wprost treść postanowienia Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia o sygn. akt II Kp 2194/20 i późniejszego umorzenia postępowania przez Prokuraturę (...) w W. w sprawie o sygn. akt PR 4 Ds.(...)</p> <p>Sąd dostrzegł pewną nieścisłość w zeznaniach wnioskodawczynie co do nazw ulic, którymi miała się kierować przed zatrzymaniem, a także siedzib jednostek Policji, gdzie miała przebywać to jednak wskazać należy, iż nie musi ona znać wszystkich ulic, a jak sama przyznała</p>

		<p>ulice te jej się mylą. Nie czyni to, iż jej zeznania stają się niewiarygodne.</p> <p>Zdaniem Sądu, nie ulegał wątpliwości zarówno sam fakt i sposób zatrzymania wnioskodawczyni, jego czas, jak również ostatecznie krzywdy psychiczne, których w jego wyniku doznała.</p>
	Zeznania świadka M. K. (1)	<p>Sąd uznał zeznania M. K. (1) za wiarygodne w zakresie w jakim korespondują z zeznaniami wnioskodawczyni. Świadek rozmawiał z małżonką przez telefon w czasie kiedy została zatrzymana. Wskazał, że dowiózł jej leki do Komendy Rejonowej Policji przy ul. (...) w W., jednak nie został wpuszczony przez funkcjonariuszy by zobaczyć się z żoną. Leki przekazał przez posła K. Ś..</p>
	Zeznania świadka M. S. (2) (S.)	<p>Na przymiot wiarygodności zasługiwały zeznania świadka, który jako funkcjonariusz Policji został skierowany wraz z innymi funkcjonariuszami w dniu 7 sierpnia 2020 roku w rejon ul. (...) pod pomnik M. K. (2). Zgodnie z poleceniem służbowym dowódcy (...) Kompanii Oddziału Prewencji Policji w W. funkcjonariusze przystąpili do zatrzymania osób oznakowanych barwami środowiska (...)+, czyli tęczowymi barwami, biorących udział w proteście przeciwko zatrzymaniu aktywistki M..</p>
	Dokumentacja medyczna wnioskodawczyni	<p>W ocenie Sądu, żadnych wątpliwości nie budziły, co do swej wiarygodności i rzetelności dowody w postaci dokumentacji medycznej N. K. ujawnione na rozprawie. Zostały bowiem sporządzone w sposób prawidłowy, zgodnie do</p>

		<p>stosownych regulacji prawnych. Dokumentacja ta okazała się cenna, gdyż pozwoliła na pozytywną weryfikację zarówno wyjaśnień wnioskodawczyni, jak i M. K. (1), a jej analiza nie wymagała wiadomości specjalnych. Nadto jej forma i treść nie była kwestionowana w toku rozprawy przez strony. Wynika z nich, że N. K. od kilku lat leczy się psychiatrycznie z uwagi na zaburzenia odżywiania i osobowości, przyjmuje na stałe leki przeciwdepresyjne. Nadto, biegli psychiatrzy opiniujący zatrzymaną na zlecenie Prokuratury rozpoznali u niej zaburzenia nerwicowe (k. 121 – 123).</p>
	<p>Dokumenty znajdujące się w aktach sprawy Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie o sygn. akt II Kp 2194/20</p>	<p>Sąd uznał zgromadzony w sprawie i wymieniony ogół dokumentów za w pełni wiarygodny. Dokumenty zostały sporządzone zgodnie z przepisami prawa, we właściwym trybie i formie oraz przez uprawnione i właściwe do tego organy (osoby). Dokumenty te obrazują, że wnioskodawczyni została zatrzymana w godzinach nocnych w dniu 7 sierpnia 2020 roku (godz. 21:00), zaś czynności z nią przeprowadzano dopiero w następnego dnia również w godzinach nocnych (godz. 20:45 – 21:25). Zwolniono ją w dniu 8 sierpnia 2020 roku o godz. 21:50 (k. 111v).</p>
<p>0.1.4.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów</p> <p>0.2.(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		

Lp. faktu z pkt 3.1 albo 3.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu
---	-----	-----
1. PODSTAWA PRAWNA		
Odszkodowanie		
1.	Kwota główna	Odsetki
-----	-----	
Zwiąże o powodach podstawy prawnej		

Zadośćuczynienie		
2.	Kwota główna	Odsetki
art. 552 § 4 k.p.k.	art. 481 k.c. Obowiązek zapłaty odsetek został uregulowany w art. 481 k.c. W każdym wypadku opóźnienia dłużnika w zapłacie świadczenia pieniężnego wierzyciel może domagać się świadczenia ubocznego w postaci odsetek za opóźnienie. Odsetki należą się, w myśl wyraźnego brzmienia art. 481 § 1 k.c., jedynie od zobowiązań pieniężnych.	
Zwiąże o powodach podstawy prawnej		
Jak wynika z art. 552 § 4 k.p.k., odszkodowanie i zadośćuczynienie przysługuje również w wypadku niewątpliwie		

niesłusznego tymczasowego aresztowania lub zatrzymania. Przez niewątpliwe niesłuszne zatrzymanie, należy rozumieć takie zatrzymanie, które nastąpiło z naruszeniem obowiązujących w tej mierze przepisów prawa materialnego lub procesowego. Dla ustalenia tego faktu, niewystarczające jest przy tym samo stwierdzenie niesłusznego zatrzymania, albowiem winno być ono nacechowane wysokim stopniem owej niesłuszności i wskazywać na rażąco nieuzasadnione postępowanie organu uprawnionego (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 17 grudnia 2003 roku, sygn. akt II AKa 344/03).

Przy ocenie kwestii niewątpliwie niesłusznego zatrzymania w rozumieniu art. 552 § 4 k.p.k. sąd powinien mieć na uwadze, czy zastosowanie tego środka przymusu procesowego nastąpiło z obrazą przepisów rozdziału 27, a tym samym, czy spowodował on dolegliwość, jakiej osoba zatrzymana nie powinna była doznać, analizując to zagadnienie w aspekcie całokształtu okoliczności zaistniałych w sprawie, w której doszło do zatrzymania, a znanych w dacie orzekania w przedmiocie odszkodowania i zadośćuczynienia (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 23 maja 2006 roku, sygn. akt I KZP 5/06). Odszkodowanie czy zadośćuczynienie z tytułu niewątpliwie niesłusznego zatrzymania może nastąpić, gdy zatrzymanie dokonano wbrew przesłankom zawartym w art. 244 § 1 k.p.k., lub gdy kontynuowano zatrzymanie pomimo braku owych podstaw lub ponad dopuszczalny czas zatrzymania, a także w sytuacji, gdy naruszono art. 248 § 3 k.p.k., czyli po raz wtóry na

podstawie tych samych faktów i dowodów dokonano zatrzymania. (zob. np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 10 marca 2005 roku, sygn. akt II AKa 334/04, czy postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 11 czerwca 2008 roku, sygn. akt II AKa 86/08).

W przedmiotowej sprawie, z pewnością mieliśmy do czynienia z niewątpliwie niesłusznym zatrzymaniem wnioskodawczyni. Jak wynika z postanowienia Sądu Rejonowego Warszawa – Śródmieście w Warszawie z dnia 7 czerwca 2021 roku w sprawie o sygn. akt II Kp 2194/20 zatrzymanie N. K. w dniu 7 sierpnia 2020 roku było niezasadne i przeprowadzone w sposób nieprawidłowy, ale było legalne. Przekonuje również o tym umorzenie dochodzenia postanowieniem z dnia 7 marca 2022 roku w sprawie o sygn. akt PR 4 Ds. (...) m.in. przeciwko N. K. o czyn z art. 254 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. – na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. – wobec stwierdzenia, że postępowanie nie dostarczyło podstaw do wniesienia aktu oskarżenia.

Inne

3.

Zwięźle o powodach podstawy prawnej

1. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU W PRZEDMIOCIE ŻĄDANIA

Zwięźle o powodach rozstrzygnięcia

Odszkodowanie		
1.	Kwota główna	Odsetki
-----	-----	
Zadośćuczynienie		
2.	Kwota główna	Odsetki
<p>10.000 (słownie: dziesięć tysięcy) złotych</p> <p>Wskazać należy, że w dniu 7 sierpnia 2020 roku funkcjonariusze Policji dokonywali zatrzymać osób mających elementy kojarzące się ze środowiskiem (...)+, np. flagi, maseczki, przypinki, torby, itp. w kolorze tęczy [zob. zeznania M. S. (2) – „otrzymaliśmy polecenie zatrzymania wszystkich osób oznakowanych barwami (...), niezależnie od tego, w jaki sposób się zachowywali. Polecenie to traktowaliśmy jako rozkaz, który należy wykonać” (k. 78)]. Podkreślić należy, że tęcza nie może obrażać niczyich uczuć, ani stanowić wyłącznej przesłanki do zatrzymania. Przesłanki do dokonania zatrzymania są wymienione w przepisie art. 244 k.p.k. i nie można w tym zakresie stosować wykładni rozszerzającej, na niekorzyść obywatela, nawet jeśli przełożony wyda taki rozkaz. Każdy funkcjonariusz jest osobą myślącą, która ma prawo do oceny charakteru prawnego wydanego rozkazu za każdym razem, gdy jest on obowiązany do jego wykonania. Brak jest przy tym jakiegokolwiek uzasadnienia by zatrzymywać wszystkie osoby posiadające tęczowe elementy ubrania, torebki czy dodatków,</p>	<p>wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty z tytułu niewątpliwie niesłusznego zatrzymania</p> <p>Sąd przyznał wnioskodawczyni wskazaną kwotę z tytułu zadośćuczynienia wraz z odsetkami ustawowymi od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty. Odsetki od sumy pieniężnej stanowiącej zadośćuczynienie za niesłuszne skazanie są wynagrodzeniem za opóźnienie w zapłacie sumy pieniężnej, która jest już wymagalna, i dlatego należy uznać, że za czas do wydania przez sąd prawomocnego orzeczenia odszkodowawczego odsetki nie przysługują (zob. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 29 kwietnia 1991 roku, sygn. akt V KRN 475/90).</p>	

oprócz efektu zastraszania z uwagi na orientację seksualną, przy czym Konstytucja RP gwarantuje każdemu równość wobec prawa przy jednoczesnym zakazie dyskryminacji ze względu na płeć, rasę, pochodzenie, czy orientację seksualną, a także zapewnia prawo do zgromadzeń i swobody wypowiedzi. Policja te prawa wobec wnioskodawczynie naruszyła, zwłaszcza, iż nie była ona nawet uczestnikiem tej spontanicznej demonstracji – przechodziła tamtędy, paliła papierosa i rozmawiała przez telefon z mężem – jedynym powodem jej zatrzymania zdaje się była tęczowa torebka, jaką miała przy sobie. W ocenie Sądu, okolicznością przesądzającą o tym są nie tylko konsekwentne zeznania wnioskodawczynie w tym zakresie, złożone nie tylko w tej sprawie, ale przede wszystkim tuż po zatrzymaniu, jak i znajdują one swoje potwierdzenie w relacji jej męża, a przede wszystkim świadczy o tym umorzenie sprawy przez Prokuraturę i brak przedstawionych N. K. zarzutów w tym zakresie. Zatrzymanie wnioskodawczynie nastąpiło tylko i wyłącznie z uwagi na posiadanie przez nią torebki w kolorach tęczy świadczy o stosowaniu kryteriów dyskryminacyjnych ze względu na płeć (zob. zeznania funkcjonariusza Policji M. S. (2)) i tym zakresie Sąd dał wiarę wnioskodawczynie, nie znajdując jakiegokolwiek dowodu przeciwnego.

Sąd ustalając wysokość należnego wnioskodawczynie zadośćuczynienia wziął pod uwagę jego kompensacyjny charakter, zatem nie może być ani rażąco wygórowane, ani rażąco niskie. Jego wielkość jest uzależniona od rozmiaru doznanych

cierpień, ich intensywności oraz nieodwracalnego charakteru. Ocena krzywdy i wysokość zadośćuczynienia za jej doznanie są trudne do skonkretyzowania w formie pieniężnej, jednak ustalona kwota zadośćuczynienia powinna stanowić adekwatną rekompensatę do poniesionej krzywdy, czyli nie prowadzić do bezpodstawnego wzbogacenia, z drugiej zaś strony powinna być odczuwalna ekonomicznie (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 18 września 2013 roku, sygn. II AKa 260/13).

W chwili zatrzymania N. K. miała 20 lat (urodzona w dniu (...)), była mężatką, było to jej pierwsze zatrzymanie i kontakt z szeroko rozumianym Wymiarem Sprawiedliwości. Transportowanie wnioskodawczynie w kajdankach zapiętych z tyłu, wobec okoliczności, że nie stanowiła zagrożenia, nie była agresywna, a spokojna i wylegitymowała się funkcjonariuszom Policji w radiowozie również budzi uzasadnione obawy Sądu co do zasadności jej zatrzymania i takiej formy przewiezienia jej do Komendy Rejonowej Policji (...) przy ul. (...) w W..

Sąd wziął pod uwagę, iż zatrzymanie N. K. trwało zdecydowanie ponad czas niezbędny do przeprowadzenia z jej udziałem czynności procesowych – przesłuchano ją dopiero w dniu 8 sierpnia 2020 roku i czynność tę zakończono o godz. 21:25. Uwadze Sądu nie uszło, iż przesłuchanie wnioskodawczynie trwało 40 minut, przy czym brak jest jakiegokolwiek obiektywnego powodu, aby nie można było tej czynności przeprowadzić bezpośrednio po

doprowadzeniu N. K. do Komendy Rejonowej Policji (...), a nie dopiero kolejnego dnia. W szczególności, iż badanie alkomatem nie wykazało, aby była pod wpływem alkoholu, co rzeczywiście uzasadniałoby zwłokę w przeprowadzeniu tejże czynności bez zbędnej zwłoki.

Ponadto jej zatrzymaniu towarzyszyło poczucie zagrożenia, albowiem wnioskodawczyni nie została natychmiast poinformowana o przysługujących jej prawach i obowiązkach, a nastąpiło to dopiero po około dwóch godzinach.

Obojętnie nie można się również odnieść do dostępności leków, których konieczność przyjmowania zgłaszała wnioskodawczyni już na etapie zatrzymania, w sytuacji ich dostarczenia przez jej męża do jednostki Policji (otrzymała je dopiero po przebadaniu jej w szpitalu, kilka godzin po zatrzymaniu). Osoba zatrzymana, zgłaszająca fakt stałego przyjmowania leków – tutaj leczenie psychiatryczne, winna niezwłocznie zostać zbadana przez lekarza pod kątem czy jest możliwość jej zatrzymania, a także czy i jakie leki jej podać. Utrudnianie zażywania leków niewątpliwie zagrażało jej zdrowiu. Wnioskodawczyni podała, że już w radiowozie doznała ataku paniki.

Poważne zastrzeżenia budzi z kolei uniemożliwianie jej kontaktu z obrońcą oraz przedstawienia jej przysługujących zatrzymanej praw i obowiązków, co winno nastąpić niezwłocznie, a nie po upływie ponad 2 godzin (k. 111v). Nadto, wnioskodawczyni winna mieć możliwość swobodnej rozmowy ze swoim obrońcą, bez udziału funkcjonariusza Policji.

O bezzasadności zatrzymania N. K. świadczy przede wszystkim postanowienie z dnia 7 marca 2022 roku wydane przez asesora Prokuratury Rejonowej (...) w W. w sprawie o sygn. akt PR 4 Ds. (...) o umorzeniu dochodzenia m.in. przeciwko N. K. o czyn z art. 254 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. – na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. – wobec stwierdzenia, że postępowanie nie dostarczyło podstaw do wniesienia aktu oskarżenia.

Sąd nie miał jakichkolwiek wątpliwości, że sięgnięcie po ten środek przymusu w okolicznościach przedmiotowej sprawy spowodowało dolegliwość, której wnioskodawczynie nie powinna była ponieść, czyniąc zasadną tezę, że zatrzymanie było niesłuszne w stopniu niewątpliwym.

Zatrzymanie w dniu 7 sierpnia 2020 roku było dla wnioskodawczynie traumatycznym doświadczeniem, aczkolwiek nie doznała ona w związku z tym wydarzeniem żadnych trwałych konsekwencji. Co jednak istotne, od momentu zatrzymania wnioskodawczynie do jej zwolnienia w dniu 8 sierpnia 2020 roku upłynęło ponad 24 godziny. Sąd nie miał żadnych wątpliwości, że relacja wnioskodawczynie, iż po tym zdarzeniu stan jej zdrowia psychicznego wnioskodawczynie uległ pogorszeniu, zasługuje na podzielenie jako polegająca na prawdzie wynika z doświadczenia życiowego i zasad logicznego rozumowania, z których wynika, że osoby leczące się psychiatrycznie, m.in. przyjmujące leki antydepresyjne, zdecydowanie bardziej przeżywają takie sytuację niż osoby nie cierpiące na depresję. Znalazło to również swoje potwierdzenie w zeznaniach M. K.

(1), jak i zgromadzonej w aktach sprawy dokumentacji medycznej wnioskodawczyni.

Podkreślić również należy, co w swojej relacji podała wnioskodawczyni, że osadzenie jej w POZ było dla niej sytuacją nową, nieznaną i stresującą. Trauma związana z przebiegiem zdarzenia i działania funkcjonariuszy spowodowała u N. K. utratę zaufania do Policji, jako służby dbającej o każdego bez względu na wyrażane poglądy. Wprawdzie N. K. zeznała, że później brała udział w spontanicznych demonstracjach przeciwko treści wyroku Trybunału Konstytucyjnego, jednak nie umniejsza to w żadnej mierze odczuć związanych z zatrzymaniem w dniach 7 – 8 sierpnia 2020 roku. Wskazuje to tylko na to, iż wnioskodawczyni mimo wszystko nie boi się bronić swoich przekonań i wyrażać własnego zdania, chociaż została zatrzymana jako osoba biorąca udział w zdarzeniu, w którym de facto udziału nie brała, co potwierdzają prawomocne w tym zakresie orzeczenia.

Należy podkreślić, że aparat państwa, który stosuje opisane wyżej metody wobec swoich obywateli, musi liczyć się z konsekwencjami, majątkową odpowiedzialnością za działania swoich funkcjonariuszy. Jeżeli są one zupełnie bezpodstawne, tak jak miało to miejsce w niniejszej sprawie, konsekwencje te muszą być zauważalne, a nie symboliczne. Za symboliczną Sąd uznał kwotę 400 złotych, wnioskowaną przez prokuratora. Wysokość zadośćuczynienia wyznaczają dwie granice: z jednej strony musi ono przedstawiać wartość ekonomicznie

odczuwalną; z drugiej zaś powinno być utrzymane w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej. Zasada umiarkowanego, a przy tym wyważonego i sprawiedliwego rozmiaru zadośćuczynienia łączy się z wysokością stopy życiowej społeczeństwa, gdyż zarówno ocena, czy jest ono realne, czy nie nadmierne, pozostawać musi w związku z poziomem życia (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 7 lutego 2008 roku, sygn. akt II AKa 22/08, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2008 roku, sygn. akt III KK 349/07).

Mając zatem na względzie całokształt okoliczności sprawy, jak również stwierdzoną orzeczeniem Sądu bezzasadność i nieprawidłowość zatrzymania N. K., Sąd uznał, że kwota 10.000 złotych będzie odpowiednia, uwzględnia stopień doznanej przez wnioskodawczynię krzywdy i stanowi adekwatną do niej rekompensatę. Kwota ta została nadto powiększona o należne odsetki od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty. Żądana kwota 20.000 złotych jest zbyt wygórowana, zatem w zakresie ponad kwotę 10.000 złotych wniosek o zadośćuczynienie należało oddalić.

Inne

3.

Zwrot kosztów ustanowienia pełnomocnika w kwocie 288 (słownie: dwieście osiemdziesiąt osiem) złotych

Wobec częściowego uwzględnienia wniosku N. K., na podstawie art. 554 § 4 k.p.k., mając na uwagę

	stawkę o której mowa w § 11 ust. 6 w zw. z § 17 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804), Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawczyni kwotę 288 złotych tytułem zwrotu wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika w rozpoznawanej sprawie.	
1.Inne ROZSTRZYGNIECIA Zawarte w WYROKU		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2.	Przyznanie zadośćuczynienia w kwocie 10.000 złotych obligowało Sąd do oddalenia wniosku w pozostałej części.	

1.Koszty procesu	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
4.	Zgodnie z art. 554 § 4 k.p.k. koszty postępowania ponosi Skarb Państwa. W związku z powyższym, kosztami postępowania niniejszej sprawy obciążono Skarb Państwa.

1.PODPIS
sędzia Agnieszka Wysokińska – Walczak